

Arrest

nr. 143 475 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 138 336 van 12 februari 2015, waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die loco advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2013 komt tweede verzoeker, geboren op 30 april 1996 en heden meerderjarig, aan in België waar hij dezelfde dag een asielaanvraag indient als niet-begeleide minderjarige. Hij werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 november 2013 en diezelfde dag verklaarde België zich bevoegd om zijn asielaanvraag te onderzoeken en werd het dossier overgedragen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Op 20 januari 2014 komt eerste verzoekster, de moeder van tweede verzoeker, aan in België samen met haar andere twee minderjarige kinderen en dient ze een asielaanvraag in. Eerste verzoekster was in het bezit van een op 15 december 2013 door de Franse consulaire diensten te Peking afgegeven Schengenvisum, geldig tot 15 januari 2014.

1.3. Vanwege de aanwezigheid van eerste verzoekster, moeder van tweede verzoeker, op het Belgisch grondgebied wordt de op 28 september 2013 ingestelde voogdij voor tweede verzoeker op 12 maart 2014 opgeheven.

1.4. Op 14 februari 2014 richt de raadsvrouw van eerste verzoekster een schrijven aan verweerder met de vraag om toepassing te maken van artikel 10 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.5. Op 19 februari 2014 werd een verzoek tot overname van eerste verzoekster gericht aan de Franse instanties. Op 19 april 2014 werd een verzoek tot overname van tweede verzoeker gericht aan de Franse instanties. De Franse instanties deelden op 25 april 2014 hun instemming mee met de behandeling van de asielaanvraag van eerst verzoekster en haar kinderen op grond van artikel 12 (4) van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 april 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) ten aanzien van verzoekers. Deze beslissing, die verzoekers op onbekende datum ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) + drie kinderen X.D. (…), X.Y. (…) en X.X., m, geboren te U. op 30.04.1996, allen van nationaliteit China (…)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene en haar twee jongste kinderen vroegen op 20.01.2014 asiel in België. De betrokkene, die een staatsburger van de Volksrepubliek China van Oeigoerse afkomst is, is in bezit van een paspoort van de Volksrepubliek China met nummer G46437270, afgegeven op 20.04.2011 en geldig tot 19.04.2021. Het paspoort is voorzien van een door de Franse consulaire diensten te Peking op 13.12.2013 afgegeven Schengenvisum met nummer 507348296, geldig voor een verblijf van dertig dagen tussen 15.12.2013 en 15.01.2014. De betrokkene werd gehoord op 22.01.2014 en verklaarde dat ze op 27.12.2013 van de Volksrepubliek China naar Zweden reisde. In Zweden verbleef ze naar eigen zeggen bij een Turkssprekende vrouw, die ze op de luchthaven had ontmoet. Op 19.01.2014 verliet ze Zweden per auto met bestemming België, waar ze naar eigen zeggen op 20.01.2014 aankwam.

Op 19.04.2014 werd een verzoek voor de overname van de betrokkene gericht aan de Franse instanties, die ons verzoek niet binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn hebben beantwoord. Artikel 22(1) van Verordening 604/2013 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op een verzoek voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 22(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Franse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en verplicht de betrokkene en haar kinderen daartoe over te nemen.

We merken op dat de Franse instanties op 25.04.2014 alsnog hun instemming met de behandeling van de asielaanvragen van de betrokkene en haar kinderen op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 meedeelden. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen omdat een van haar drie minderjarige zonen reeds in België verbleef. Ze stelde tijdens haar verhoor

geen probleem te hebben met een overdracht aan Frankrijk, maar stelde tevens in België te willen blijven omdat een van haar drie minderjarige zonen in België verblijft.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals eerder vermeld stelde de betrokkene geen probleem te hebben met een overdracht aan Frankrijk, maar toch in België te willen blijven omdat een van haar minderjarige zonen in België verblijft. Op 28.09.2013 werd de op 30.04.1996 geboren zoon van de betrokkene staande gehouden op de luchthaven van Zaventem als aankomend passagier vanuit Antalya (Turkije) omdat hij niet in bezit was van de voor binnenkomst vereiste documenten. De oudste zoon van de betrokkene vroeg diezelfde dag asiel en na controle werd een paspoort gevonden van de Volksrepubliek China. De oudste zoon van de betrokkene werd gemeld bij de Dienst Voogdij en een voogd werd aangesteld. Hij werd op 20.11.2013 gehoord en zijn dossier werd diezelfde dag overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

Op het ogenblik van de asielaanvraag van de betrokkene had het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nog geen beslissing genomen inzake de asielaanvraag van de zoon van de betrokkene. Gezien de aanwezigheid van zijn moeder op het Belgische grondgebied werd de asielaanvraag van de zoon van de betrokkene samengevoegd met die van zijn moeder en broers. Vanwege de aanwezigheid van zijn moeder op het Belgische grondgebied werd eveneens de op 28.09.2013 ingestelde voogdij op 12.03.2014 opgeheven. Op 19.04.2014 werden de Franse instanties verzocht de asielaanvraag van de oudste zoon van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 11 van Verordening 604/2013. Ook in dit geval hebben de Franse instanties niet geantwoord binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn, wat impliceert dat ze met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk werden voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

We merken op dat de betrokkene middels een schrijven van haar raadvrouw d.d. 14.02.2014 de Belgische instanties verzoekt haar asielaanvraag te behandelen met toepassing van artikel 10 van Verordening 604/2013 en omdat de oudste zoon reeds werd toegelaten tot de Belgische asielprocedure. Hieromtrent merken we op dat de asielaanvraag van de oudste zoon van de betrokkene vanwege de minderjarigheid van de zoon werd samengevoegd met die van de betrokkene en als gevolg daarvan geen individuele asielaanvraag van de oudste zoon van de betrokkene meer bestaat. Hieruit volgt dat artikel 10 van Verordening 604/2013 in dit geval niet van toepassing is.

De betrokkene stelde op uitzondering van haar drie zoons geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn verhoor dvd. 22.01.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. Ook na het verhoor werden door de betrokkene in

het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van haar gezondheid van de betrokkene of die van haar kinderen een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Franse instanties werden met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de regelgeving voorziene bijstand en opvang krijgen.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Franse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

We zijn van oordeel dat er op grond van de verklaringen van de betrokkene geen aanwijzingen dat de betrokkene in Frankrijk zal verstoken blijven van opvang of bijstand. In het rapport "Dublin II Régulation - National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Régulation - France" van december 2012 lezen we dat aan Frankrijk onder de bepalingen van Verordening 343/2003 overgedragen personen toegang hebben tot de asielprocedure en opvangstructuren onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen ("Dublin II Régulation - National Report France", pagina 61 : "Asylum seekers readmitted to France under the Dublin Régulation have accès to the asylum procédure and to reception conditions, like a first time asylum seeker"). Een kopie van het vermelde rapport wordt bijgevoegd in het administratief dossier van de betrokkene.

De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In het tweede middel werpen verzoekers onder meer op: "Schending van "Dublin III" Verordening – Verordening (EG) Nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 – artikelen 10 (...)."

Verzoekers betogen onder meer als volgt:

“(…)1. Tweede verzoeker is in België aangekomen op 28.09.2013, waar hij op de luchthaven Brussel nationaal een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

Ten tijde van de indiening van het asielverzoek van betrokkene was hij niet-begeleide minderjarige. Een voogd werd aangesteld. De voogdij werd opgeheven op 12.03.2014, na de aankomst van zijn moeder (eerste verzoekster) op het Belgisch grondgebied. Op het ogenblik van de indiening van het asielverzoek van tweede verzoeker hebben de Belgische autoriteiten zich bevoegd verklaard voor de behandeling van zijn asielverzoek. De aanvraag werd dan ook overgemaakt aan het CGVS, na tweede verzoeker te hebben gehoord, op 20.11.2013. Op 20.01.2014 heeft eerste verzoekster in België asiel aangevraagd, samen met haar twee andere minderjarige kinderen. Op 22.01.2014 werd zij gehoord in het kader van een Dublin-procedure, aangezien zij middels een Frans visum was gekomen. Op 14.02.2014 verzocht zij aan de tegenpartij om de toepassing van artikel 10 Dublin III verordening te maken. Op 19.04.2014 werd een aanvraag tot overname gericht tot de Franse autoriteiten op basis van artikel 12(4) van Dublin III. Diezelfde dag werd een aanvraag tot overname gericht tot de Franse autoriteiten op basis van artikel 11 van Dublin III voor tweede verzoeker. Op 28.04.2014 werd een bijlage 26 quater aan haar betekend voor haarzelf alsmede voor tweede verzoeker. Op 30.04.2014 is tweede verzoeker meerderjarig geworden.

2. Op het ogenblik van de indiening van het asielverzoek van betrokkene was de toepasselijke regelgeving aangaande de vaststelling van de voor het asielverzoek verantwoordelijke lidstaat de Dublin III Verordening. Er dient te worden gewezen op het feit dat eerste verzoekster:

- De moeder is van een niet-begeleide minderjarige vluchteling, voor wie België al had besloten dat zij verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielverzoek

- Zij een visum had afgeleverd gekregen van de Franse autoriteiten waarmee zij tot in België is gereisd.

Pertinente artikels van de Dublin III verordening aangaande de situatie van eerste verzoekster zijn derhalve: (eigen onderlijning)

“ Artikel 2 : Definities

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder: g) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;

i) „minderjarige”: een onderdaan van een derde land of een staatloze die jonger is dan 18 jaar;

j) „niet-begeleide minderjarige”: een minderjarige die zonder begeleiding van een krachtens de wet of volgens de praktijk van de betrokken lidstaat voor hem verantwoordelijke volwassene op het grondgebied van een lidstaat aankomt, zolang hij niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke volwassene staat; onder dit begrip valt ook een minderjarige die zonder begeleiding wordt achtergelaten nadat hij op het grondgebied van een lidstaat is aangekomen;

Artikel 3 : Toegang tot de procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming

1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.

Artikel 6 : Waarborgen voor minderjarigen

1. Bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, stellen de lidstaten het belang van het kind voorop.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de niet-begeleide minderjarige bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, wordt vertegenwoordigd en/of bijgestaan door een vertegenwoordiger. De vertegenwoordiger beschikt over de kwalificaties en de expertise om ervoor te zorgen dat tijdens de

procedures die in het kader van deze verordening worden gevolgd, rekening wordt gehouden met het belang van de minderjarige. Deze vertegenwoordiger heeft toegang tot de inhoud van detoepasselijke documenten in het dossier van de verzoeker, met inbegrip van de specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen. Dit lid laat de toepasselijke bepalingen van artikel 25 van Richtlijn 2013/32/EU onverlet.

3. Om vast te stellen wat het belang van het kind is, werken de lidstaten nauw samen en houden zij in het bijzonder rekening met de volgende factoren:

- a) de mogelijkheden van gezinshereniging;
- b) het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige;
- c) veiligheid en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;
- d) de standpunten van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.

Artikel 7: Rangorde van de criteria

1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

2. Welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

De verantwoordelijkheid van de behandeling van de asielaanvraag van eerste verzoekster, die heeft gevraagd dat haar aanvraag zou worden gevoegd bij deze van haar zoon wiens procedure als niet-begeleide minderjarige in België hangende was, moet derhalve volgens deze artikels worden beoordeeld op het ogenblik dat zij deze aanvraag indiende, meer bepaald 20.01.2014.

De raadsman van betrokkene had de vraag voor familie-eenheid van eerste verzoekster herhaald door een schrijven te richten op 14.02.2014 aan de tegenpartij met verzoek tot toepassing van :

“Artikel 10 : Gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken

Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Aangezien de asielaanvraag van haar minderjarige zoon nog hangende was voor de Belgische asielinstanties, meer bepaald voor het CGVS aan wie zijn dossier was overgedragen, en zij hierom schriftelijk verzocht, had de tegenpartij aldus conform artikel 10 Dublin III een beslissing moeten nemen waarbij haar dossier eveneens zou worden overgedragen aan het CGVS voor een beoordeling ten gronde van de aanvraag. De tegenpartij heeft echter “de grote verdwijntruc” toegepast door te stellen dat de asielaanvraag van haar zoon niet meer bestond (zie bestreden beslissing, zie ook argumentatie supra mbt de zoon).

De bestreden beslissing stelt:

Op het ogenblik van de asielaanvraag van de betrokkene had het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nog geen beslissing genomen inzake de asielaanvraag van de zoon van de betrokkene. Gezien de aanwezigheid van zijn moeder op het Belgische grondgebied werd de asielaanvraag van de zoon van de betrokkene samengevoegd met die van zijn moeder en broers. Vanwege de aanwezigheid van zijn moeder op het Belgische grondgebied werd eveneens de op 28.09.2013 ingestelde voogdij op 12.03.2014 opgeheven. Op 19.04.2014 werden de Franse instanties verzocht de asielaanvraag van de oudste zoon van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 11 van Verordening 604/2013. Ook in dit geval hebben de Franse instanties niet geantwoord binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn, wat impliceert dat ze met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk werden voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Door te ontkennen dat er een procedure hangende was voor de zoon , heeft de tegenpartij gesteld dat artikel 10 Dublin III niet meer van toepassing zou zijn, hetgeen natuurlijk manifest onjuist, onredelijk, onzorgvuldig en onwettig is. De bestreden beslissing moet derhalve worden vernietigd.

3. De tegenpartij haalt aan dat de obv artikel 11 van Dublin III, Frankrijk verantwoordelijk zou zijn voor de asielaanvraag van de zoon.

Dit artikel stelt:

Artikel 11 : Gezinsprocedure

Indien meerdere gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een verzoek om internationale bescherming indienen dat de procedures waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze verordening tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen:

a) de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen, is verantwoordelijk voor de behandeling van al hun verzoeken om internationale bescherming;

b) indien op grond van het voorgaande geen enkele lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van het oudste lid van de groep, verantwoordelijk voor de behandeling van alle verzoeken

De vraag van de verantwoordelijke lidstaat kon echter niet meer tegelijk worden afgewikkeld, omdat conform Dublin II, België reeds verantwoordelijk was en zich ook verantwoordelijk had verklaard voor de asielaanvraag van de zoon.

Het betreft dus een illegale toepassing van dit artikel, waarbij aan Frankrijk werd verzocht om de asielaanvraag van de zoon over te nemen.(...)”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen onder meer als volgt:

“(...)In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- schending van de Dublin III Vo, meerbepaald de artikelen 10, 22(7) en 11 Dublin III Vo;

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- zorgvuldigheidsplicht;

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de in casu bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekende partij meent dat de verantwoordelijkheid van het behandelen van de asielaanvraag toebehoort aan België, nu de asielaanvraag van de minderjarige verzoekende partij reeds aan het

CVGS werd toegestuurd en zij op 14.02.2014 op grond van artikel 10 van de Dublin II Vo een aanvraag familie-eenheid hadden ingediend.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de Franse autoriteiten bevoegd zijn kennis te nemen van de asielaanvraag.

Meer bepaald laat verweerder gelden dat zowel uit de bepalingen van de Dublin II Vo, als de Dublin III Vo voortvloeit dat, indien wordt vastgesteld dat een andere lidstaat bevoegd is voor de asielaanvraag van een van de ouders, de asielaanvraag van de minderjarige tevens dient te worden behandeld door de lidstaat verantwoordelijk voor de asielaanvraag van één van de ouders. Dit is trouwens een loutere toepassing van het ouderlijk gezag, dat ter bescherming dient van de minderjarigen.

Het weze dienomtrent tevens te worden benadrukt dat de situatie van de ouders en deze van de minderjarige zonen onlosmakelijk aan elkaar zijn verbonden, en dat deze samen dienen te worden behandeld. Verzoekende partij kan dit niet dienstig betwisten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft dan ook geheel terecht geoordeeld dat de asielaanvraag van de minderjarige diende te worden samengevoegd met die van de moeder, en dat de asielaanvraag van de minderjarige als onbestaande moet worden beschouwd.

Verweerder laat voorts gelden dat de Franse autoriteiten bevoegd zijn voor het merendeel van de gezinsleden, en dit op grond van artikel 14 Dublin III Vo, nu verzoekende partij vrijgesteld is van een visumplicht voor Frankrijk.

Bijgevolg dient toepassing te worden gemaakt van artikel 11 van de Dublin III verordening, dat de eenheid van het gezin tracht te waarborgen:

“Indien meerdere gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een verzoek om internationale bescherming indienen dat de procedures waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze verordening tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen:

a) de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen, is verantwoordelijk voor de behandeling van al hun verzoeken om internationale bescherming.”

Het is dan ook geheel terecht dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft geoordeeld dat, toepassing makend van de twee principes, met name enerzijds het waarborgen van de eenheid van het gezin en anderzijds dat de asielaanvraag van de minderjarige de asielaanvraag van de ouders volgt, Frankrijk bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag.

De beschouwingen van verzoekende partij, als zou België verantwoordelijk zijn voor de asielaanvraag, kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

Geheel ten overvloede merkt verweerder op dat de verzoekende partij ook geen bezwaren heeft geuit tegen een behandeling van de asielaanvraag door de Franse autoriteiten, zodoende dat niet kan worden ingezien waarom verzoekende partij zich verzet tegen een behandeling van de asielaanvraag door Frankrijk.

(...)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) diende te worden genomen. .

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. De voor onderhavige betwisting relevante bepalingen van de Dublin III-verordening luiden als volgt:

- artikel 2 van de Dublin III-verordening:

“Definities

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

(...)

g) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

(...)

- de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

(...)

i) „minderjarige”: een onderdaan van een derde land of een staatloze die jonger is dan 18 jaar;

j) „niet-begeleide minderjarige”: een minderjarige die zonder begeleiding van een krachtens de wet of volgens de praktijk van de betrokken lidstaat voor hem verantwoordelijke volwassene op het grondgebied van een lidstaat aankomt, zolang hij niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke volwassene staat; onder dit begrip valt ook een minderjarige die zonder begeleiding wordt achtergelaten nadat hij op het grondgebied van een lidstaat is aangekomen;(...).”

- artikel 3 van de Dublin III-verordening:

“Toegang tot de procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming

1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.”

- artikel 7 van de Dublin III-verordening:

“Rangorde van de criteria

1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

2. Welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.(...).”

- artikel 10 van de Dublin III-verordening:

“Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

- artikel 11 van de Dublin III-verordening:

“Indien meerdere gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een verzoek om internationale bescherming indienen dat de procedures waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze verordening tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen:

a) de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen, is verantwoordelijk voor de behandeling van al hun verzoeken om internationale bescherming;

b) indien op grond van het voorgaande geen enkele lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van het oudste lid van de groep, verantwoordelijk voor de behandeling van alle verzoeken.”

- artikel 12.4 van de Dublin III-verordening :

“Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk

toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten”.

2.4. In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 22(7) van de Dublin III-verordening. Voor eerste verzoekster werd de overname eerst aan Frankrijk gevraagd op grond van artikel 12.4 van de Dublin III-verordening, voor de overname van tweede verzoeker verwees de verwerende partij later naar artikel 11 van de Dublin-III Verordening.

2.5. Verzoekers wijzen erop dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van eerste verzoekster moet worden beoordeeld volgens de bepalingen van de Dublin III-verordening op het ogenblik dat eerste verzoekster haar asielaanvraag indiende, meer bepaald op 20 januari 2014. Kernbetoog van verzoekers is dat de verwerende partij toepassing diende te maken van artikel 10 van de Dublin III-verordening en een *“illegale toepassing”* van artikel 11 van de Dublin III-verordening heeft gemaakt door te stellen dat Frankrijk verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van tweede verzoeker. Verzoekers wijzen op de brief die de raadsman van eerste verzoekster op 14 februari 2014 aan verwerende partij richtte met het uitdrukkelijk verzoek tot toepassing van artikel 10 van de Dublin III-verordening. Verzoekers betogen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte oordeelt dat artikel 10 van de Dublin III-verordening niet meer van toepassing is doordat de asielaanvraag van tweede verzoeker niet meer bestaat ingevolge de samenvoeging van de asioldossiers van verzoekers.

2.6. Het schrijven van 14 februari 2014 waarnaar verzoekers verwijzen, bevindt zich in het administratief dossier. Met dit schrijven vraagt eerste verzoekster dat haar asielaanvraag in België wordt behandeld in toepassing van artikel 10 van de Dublin III-verordening. Zij verwijst in dit schrijven naar de asielaanvraag van tweede verzoeker, die in België werd toegelaten tot de asielprocedure die *“thans hangende is”*.

2.7. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris hierover als volgt: *“We merken op dat de betrokkene middels een schrijven van haar raadsvrouw d.d. 14.02.2014 de Belgische instanties verzoekt haar asielaanvraag te behandelen met toepassing van artikel 10 van Verordening 604/2013 en omdat de oudste zoon reeds werd toegelaten tot de Belgische asielprocedure. Hieromtrent merken we op dat de asielaanvraag van de oudste zoon van de betrokkene vanwege de minderjarigheid van de zoon werd samengevoegd met die van de betrokkene en als gevolg daarvan geen individuele asielaanvraag van de oudste zoon van de betrokkene meer bestaat. Hieruit volgt dat artikel 10 van Verordening 604/2013 in dit geval niet van toepassing is.”* De gemachtigde van de staatssecretaris heeft vervolgens aan de Franse autoriteiten om de overname van tweede verzoeker verzocht, waarbij hij zich steunt op artikel 11 van de Dublin III-verordening.

2.8. Net zoals verzoekers verwijst de Raad naar artikel 7 van de Dublin III-verordening, waarin de rangorde van de criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald. Overeenkomstig lid 1 van dit artikel zijn de in hoofdstuk III vastgestelde criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat, van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst. Bijgevolg hebben de criteria in artikel 10 van de Dublin III-verordening als ze van toepassing zijn, voorrang op de criteria vermeld in artikel 11 van deze verordening. In dit verband moet worden benadrukt dat de toepassing van de criteria wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend.

2.9. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat op de dag dat eerste verzoekster een asielaanvraag indient in België, namelijk op 20 januari 2014, de asielaanvraag van haar oudste zoon, die eerder België binnenkwam, nog hangende is. Immers kan in de bestreden beslissing gelezen worden, *“Op het ogenblik van de asielaanvraag van de betrokkene had het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nog geen beslissing genomen inzake de asielaanvraag van de zoon van de betrokkene.”*

2.10. Verzoekers kunnen dan ook gevolgd worden in hun standpunt dat verwerende partij diende rekening te houden met artikel 10 van de Dublin III-verordening, dat als volgt luidt:

“Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat

verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Immers is tweede verzoeker op het ogenblik dat eerste verzoekster een asielaanvraag indient in België, een gezinslid van eerste verzoekster in de zin van artikel 10 van de Dublin III-verordening, namelijk een minderjarig niet gehuwd kind, dat in België een asielaanvraag heeft ingediend waarover nog geen beslissing ten gronde is genomen. Uit de bovenvermelde brief van 14 februari 2014 blijkt voorts duidelijk de schriftelijk verwoorde wens van eerste verzoekster om de asielaanvraag in België te behandelen op grond van artikel 10 van de Dublin III-verordening.

2.11. Door de asielaanvraag van tweede verzoeker samen te voegen met die van eerste verzoekster en te besluiten dat *“als gevolg daarvan geen individuele asielaanvraag van de oudste zoon van de betrokkene meer bestaat. Hieruit volgt dat artikel 10 van Verordening 604/2013 in dit geval niet van toepassing is.”* heeft verweerder artikel 10 van de Dublin III-verordening geschonden. Uitgaande van de situatie op het moment dat het verzoek om internationale bescherming werd ingediend door eerste verzoekster, diende men de criteria van artikel 10 van de Dublin III-verordening toe te passen zodat de bevoegde lidstaat België is, vermits dit het land is waar een gezinslid van eerste verzoekster, namelijk tweede verzoeker, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen en vermits eerste verzoekster via de brief van 14 februari 2014 schriftelijk heeft verklaard dat zij wenst dat België haar asielaanvraag behandelt op grond van artikel 10 van de Dublin III-verordening.

2.12. Er wordt te dezen nog opgemerkt dat blijkens de stukken uit het administratief dossier het verzoek tot overname van de asielaanvraag van eerste verzoekster op 19 februari 2014 werd gericht aan de Franse autoriteiten. In dit verzoek tot overname werd vermeld dat voor de tweede verzoeker een afzonderlijk verzoek zal worden gericht aan de Franse instanties, wat uiteindelijk geschiedde op 19 april 2014, na samenvoeging van de dossiers. De samenvoeging van de dossiers van verzoekers dateert aldus van een latere datum dan de brief waarin om de toepassing verzocht wordt van artikel 10 van de Dublin III-verordening. Het houdt dus in dat de verwerende partij de criteria van Dublin III-verordening heeft toegepast op een gewijzigde situatie die niet meer overeenkomt met de situatie op het tijdstip dat eerste verzoekster haar asielaanvraag indiende.

2.13. Het verweer in de nota met betrekking tot de besproken kritiek van verzoekers kan niet worden weerhouden. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft geoordeeld dat de Franse autoriteiten bevoegd zijn kennis te nemen van de asielaanvraag. Verweerder laat meer bepaald gelden dat zowel uit de bepalingen van de Dublin II-verordening als de Dublin III-verordening voortvloeit dat, indien wordt vastgesteld dat een andere lidstaat bevoegd is voor de asielaanvraag van één van de ouders, de asielaanvraag van de minderjarige tevens dient te worden behandeld door de lidstaat verantwoordelijk voor de asielaanvraag van één van de ouders. Volgens verweerder is dit een loutere toepassing van het ouderlijk gezag, dat ter bescherming dient van de minderjarigen. Verweerder besluit dat toepassing dient te worden gemaakt van artikel 11 van de Dublin III-verordening, dat de eenheid van het gezin tracht te waarborgen. De Raad merkt echter op dat verweerder nalaat te specificeren op grond van welke bepalingen van de Dublin II-verordening – dat te dezen bovendien niet meer van toepassing is – en van de Dublin III-verordening hij zich baseert om tot de conclusie te komen dat *“dat de asielaanvraag van de minderjarige de asielaanvraag van de ouders volgt”*. Door te verwijzen naar dit principe en naar het principe van de *“eenheid van het gezin”* om vervolgens te oordelen dat artikel 11 van de Dublin III-verordening van toepassing is, gaat verweerder voorbij aan de artikelen 7 en 10 van de Dublin III-verordening. Overeenkomstig artikel 7 van de Dublin III-verordening moet eerst worden nagegaan of toepassing kan worden gemaakt van artikel 10 van deze verordening, vooraleer de artikelen 11 of 14 van de Dublin III-verordening, waarnaar verwerende partij plotsklaps ook verwijst in haar nota, kunnen worden toegepast. Overigens heeft de toepassing van artikel 10 van de Dublin III-verordening niet tot gevolg dat het principe van *“de eenheid van het gezin”* waarnaar verweerder verwijst, in het gedrang komt. Verwerende partij wijst er *“Geheel ten overvloede”* nog op dat eerste verzoekster geen bezwaren heeft geuit tegen een behandeling van de asielaanvraag door de Franse autoriteiten, maar hiermee gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij duidelijk gesteld heeft in België te willen blijven omdat een van haar drie minderjarige zonen in België verblijft, zoals expliciet in de bestreden beslissing kan worden gelezen en aan haar intenties die nog explicieter opgenomen werden in de bovenvermelde brief van 14 februari 2014.

2.14. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Gelet op dit alles is er geen reden om de overige onderdelen van het tweede middel, het eerste middel en het verweer dienaangaande te bespreken. Aangezien de beslissing tot weigering van verblijf dient te worden vernietigd wordt ook het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben in hun tweede middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA